lige skal udgøre medlemskredsen. Hermed er ikke-producenter ikke udelukket fra medlemskab, forudsat at de ikke har stemmeflertal i sammenslutningen eller andre muligheder for at kontrollere dens virksomhed.

2. Artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77 skal fortolkes således, at en forarbejdningsvirksomhed ikke har ret til producentstøtte, når det selskab, som den har indgået kontrakt med om forsyning af frisk frugt, ikke er en i henhold til ovennævnte bestemmelse anerkendt producentsammenslutning. Det samme gælder, når forarbejdningsvirksomheden har antaget, at selskabet var anerkendt som producentsammenslutning i medfør af andre fællesskabsbestemmelser.

RETSMØDERAPPORT
i sag 77/88 *

I — Faktiske omstændigheder

1. *Retsforskrifter*

Ved Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1152/78 af 30. maj 1978 (EFT L 144, s. 1), indførtes en ordning med producentstøtte for produkter fremstillet ved forarbejdning af frugt og grønsager, der er høstet i Fællesskabet. Ordningen er baseret på kontrakter mellem på den ene side »producenter eller anerkendte sammenslutninger eller grupper af sådanne« og på den anden side forarbejdningsvirksomheder eller sammenslutninger eller grupper af sådanne. Disse kontrakter skal nøjagtigt angive de mængder råvarer, de omfatter, den tidsmæssige fordeling af leverancerne til forarbejdningsindustrien samt de priser, der skal betales producenterne (artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77). I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1639/79 af 24. juli 1979 (EFT L 192, s. 3) finder producentstøtteordningen, med virkning fra produktionsåret 1980/1981, tillige anvendelse på kirsebær konserveret i sukkeropløsning.

Med virkning fra 1. marts 1986 blev forordning (EØF) nr. 516/77 afløst af Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24. februar 1986 (EFT L 49, s. 1), hvorved de grundlæggende bestemmelser om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager blev omredigeret. I henhold til denne forordnings artikel 3 ydes produktionsstøtten til forarbejdningsvirksomheder, der for råvaren har betalt producenten en pris, der mindst er lig med minimumsprisen i henhold til kontrakter,

* Processprog: tysk.

der er indgået mellem forarbejdningsvirksomheden og producenter »eller deres anerkendte sammenslutninger eller foreninger«.

Hvad særlig angår ordningen vedrørende præmie ved forarbejdningen af friske tomater angiver Kommissionens forordning (EØF) nr. 722/88 af 18. marts 1988 — om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelserne til artikel 3, stk. 1a, i forordning (EØF) nr. 426/86 for så vidt angår støtte til produkter forarbejdet på basis af tomater (EFT L 74, s. 49) — hvad der skal forstås ved »producentsammenslutning«:

— producentorganisationer, der er oprettet og godkendt efter artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72,

— sammenslutninger, der er oprettet med henblik på indgåelse af de i nævnte artikel 3 omhandlede kontrakter; disse sammenslutninger anerkendes af den pågældende medlemsstat, for så vidt som deres medlemmer ikke er medlemmer af producentorganisationer, der er godkendt efter artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72, og forpligter sig til ikke at lade andre sammenslutninger overtage hele eller en del af deres produktion.

Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager (EFT 1972 II, s. 423) indeholder de grundlæggende bestemmelser om producentorganisationerne, som er pålagt ansvaret for stabiliteten på frugt- og grønsagsmarkederne. Forordningens artikel 13 har følgende indhold:

»I denne forordning forstås ved 'producentorganisation' en organisation af frugt- og grønsagsproducenter, der er blevet oprettet på producenternes initiativ for særlig:

— at fremme koncentrationen af udbuddet samt reguleringen af producentpriserne med hensyn til et eller flere af de i artikel 1 nævnte produkter,

— at stille passende tekniske hjælpemidler til de pågældende produkters emballering og afsætning til rådighed for de producenter, som er indtrådt i organisationen,

og som forpligter de tilsluttede producenter til:

— at afsætte den samlede produktion af det eller de produkter, med hensyn til hvilket eller hvilke de har tilsluttet sig organisationen, gennem denne; organisationen kan dog bemyndige producenterne til med hensyn til visse mængder at se bort fra denne forpligtelse,

— med hensyn til produktion og afsætning at anvende de regler, som producentorganisationen har vedtaget for at forbedre produkternes kvalitet og tilpasse udbuddet til markedets behov.«

Artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72 blev ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3284/83 af 14. november 1983 (EFT

L 325, s. 1), der supplerer de foran citerede forskrifter med et krav om, at producentorganisationen skal være »anerkendt af den berørte medlemsstat«; anerkendelsen skal meddeles, såfremt organisationerne frembyder tilstrækkelig garanti med hensyn til deres virksomheds varighed og effektivitet. Ifølge betragtningerne til forordning (EØF) nr. 3284/83 tilsigtes det med denne ændring at sikre, at producentorganisationerne overholder betingelserne, og at tillade en mere præcis og hensigtsmæssig fastlæggelse af støtteperioderne. Forordningens artikel 12 indeholder særlige bestemmelser vedrørende producentorganisationer, som ikke allerede er anerkendt, men som før forordningens ikrafttrædelse havde opnået ret til støtte. Forordning (EØF) nr. 3284/83 trådte i kraft den 1. juni 1984.

Endelig bestemmer artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1360/78 af 19. juni 1978 om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne (EFT L 166, s. 1), at producentsammenslutninger er sammensat af producenter. Det hedder videre i artikel 5, stk. 2:

»2. De pågældende medlemsstater kan, når deres nationale lovgivning indeholder bestemmelse herom, anerkende producentsammenslutninger, som også omfatter andre personer end de i stk. 1 omhandlede. I så fald skal det i disse sammenslutningers vedtægter sikres, at de i stk. 1 omhandlede medlemmer bevarer kontrollen med sammenslutningerne samt med de beslutninger, som de træffer.«

Formålet med forordning (EØF) nr. 1360/78 var at tilskynde til dannelse af producentsammenslutninger for herved at afhjælpe visse strukturelle svagheder med hensyn til udbud og afsætning af landbrugsprodukter, og den gælder da også kun for visse områder inden for Fællesskabet, herunder ikke områder i Forbundsrepublikken Tyskland. Endvidere omfatter forordningen ikke de frugt- og grønsagsprodukter, der er omfattet af en fælles markedsordning med branchespecifikke bestemmelser for producentsammenslutningerne.

2. *Hovedsagens baggrund*

Sagsøgeren i hovedsagen, Stute Nahrungsmittelwerke GmbH & Co. KG (herefter benævnt »Stute«), indgik for 1983 og 1984 kontrakter med selskabet Rudolf Bargstedt, Hamburg, Obsterzeugerorganisation GmbH (herefter benævnt »Bargstedt«) om levering af kirsebær, som skulle forarbejdes til kirsebær konserveret i sukkeropløsning. Der tilkommer Stute producentstøtte for en sådan forarbejdning, såfremt kirsebærrene er købt af en producentsammenslutning anerkendt i henhold til forordning (EØF) nr. 516/77.

Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, der er det tyske interventionsorgan i forbindelse med forordning (EØF) nr. 516/77 og sagsøgt i hovedsagen, fandt ikke, at Bargstedt kunne betragtes som producentorganisation i den nævnte forordnings forstand. Bargstedt måtte nemlig anses for kontrolleret af hovedanpartshaveren Rudolf Bargstedt, der er grossist og ikke producerer frugt og grønsager. Da forarbejdningskontrakten blev indgået, havde Bargstedt 68 af i alt 103 stemmer i henhold til selskabets vedtægter.

Stute anlagde sag ved Verwaltungsgericht Frankfurt am Main for at få underkendt denne opfattelse. Selskabet gjorde gældende, at Freie und Hansestadt Hamburg — den angiveligt kompetente myndighed — havde anerkendt Bargstedt som interventionsberettiget producentorganisation i henhold til forordning (EØF) nr. 1035/72. Stute anførte videre, at man heller ikke under henvisning til hovedanpartshaverens stilling kunne frakende Bargstedt status som producentorganisation. Kontrolbeføjelserne for selskabets producenter legitimerede i fornødent omfang selskabet som producentorganisation. I henhold til vedtægterne var hovedanpartshaveren Rudolf Bargstedt således ikke beslutningsdygtig alene. Kontrollen med selskabets ledelse var henlagt til et rådgivende udvalg (Beirat), der kun omfattede producenter.

Ved kendelse af 1. marts 1988 udsatte Verwaltungsgericht Frankfurt am Main sagen og forelagde i medfør af Traktatens artikel 177 Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Hvilke mindstekrav skal være opfyldt af en anerkendt sammenslutning af producenter i den betydning, der er forudsat i artikel 3a, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 (EFT L 73 af 21.3.1977, s. 1), henholdsvis artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 988/84 af 31. marts 1984 (EFT L 103 af 16.4.1984, s. 11), henholdsvis artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24. februar 1986 (EFT L 49 af 27.2.1986, s. 1)?

Skal begrebet sammenslutning af producenter i artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77 med henblik på disse mindstekrav defineres i overensstemmelse med artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 eller i overensstemmelse med artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 1360/78?

2) Hører det med til disse mindstekrav, at producenterne har mulighed for ved stemmeflertal at påvirke den anerkendte sammenslutnings beslutninger i den retning, de ønsker, og er det derfor uforeneligt med disse krav, at et medlem af en sådan sammenslutning af producenter ikke selv er producent, men har stemmeflertal, eller er det tilstrækkeligt, at producenterne har kontrolmuligheder og vetoret, selv om de tilhører minoriteten?

3) Er overholdelsen af disse mindstekrav en betingelse for, at der opstår et krav på støtte, når alle de øvrige betingelser for at opnå støtte er opfyldt, især når den kompetente myndighed har anerkendt producentsammenslutningen? Består der for så vidt en beskyttelse af producentsammenslutningens og købernes berettigede forventning?«

3. *Den nationale domstols betragtninger*

Verwaltungsgericht ønsker fastslået, hvorledes begrebet »anerkendt producentsammenslutning« i artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77 og i de tilsvarende bestemmelser i forordningerne nr. 988/84 og nr. 426/86

skal fortolkes. Det anføres, at begrebet ikke er defineret i forordningen, og at kravet om, at producentorganisationer skal anerkendes, først blev indsat i forordning (EØF) nr. 1035/73 ved ændringsforordning (EØF) nr. 3284/83. Forordning (EØF) nr. 1360/78, som indeholder en forskrift om anerkendelse, finder i øvrigt ikke anvendelse i Forbundsrepublikken Tyskland.

Den nationale domstol ønsker endvidere klarlagt, om Bargstedt, selv om selskabet ikke opfylder kravene til en anerkendt sammenslutning, dog ikke alligevel skal tildeles støtte som følge af den af Land Hamburg meddelte anerkendelse, navnlig når henses til formålet med støtten, nemlig at yde producenterne økonomisk bistand for at undgå et voldsomt prisfald.

II — Retsforhandlinger

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 9. marts 1988.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen, Stute Nahrungsmittelwerke GmbH & Co. KG, ved advokat Barbara Festge, Hamburg,

— Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Regierungsrat Michael Bergemann, Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, som befuldmægtiget,

— Den Hellenske Republiks regering ved Nikos Frangakis, juridisk konsulent ved Grækenlands Faste Repræsentation ved De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, bistået af Elli-Markella Mamouna, juridisk medarbejder i Udenrigsministeriets Særlige Tjeneste for EF-retlige Spørgsmål, og

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dierk Booss, juridisk konsulent i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

III — Sammenfatning af de til Domstolen indgivne skriftlige indlæg

a) *Begrebet anerkendt sammenslutning; mindstekrav (det første og det andet spørgsmål)*

Det anføres i *alle indlæg*, at artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72 fastsætter de mindstekrav, som skal være opfyldt af producentorganisationer efter betydningen i forordning (EØF) nr. 516/77.

Stute har anført, at de to første spørgsmål skal besvares på grundlag af bestemmelserne om frugt og grønsager. Selskabet har herved dels anført, at forordning (EØF) nr. 1360/78 vel angiver at regulere »producentsammenslutninger og foreninger af sådanne«; reelt indeholder forordningen imidlertid en særordning for visse, mindre udviklede områder inden for Fællesskabet og for bestemte landbrugsprodukter, dog ikke frugt og grønsager. For det andet omfatter forordning (EØF) nr. 516/77 produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager, dvs. det andet led i produktionen, men artikel 3a, der omhandler køb af råvarerne, tager i denne forbindelse sigte på frugt- og grønsagsproducenterne og regulerer således det første produktionsled. Det er disse producenter, der omhandles i forordning (EØF) nr. 1035/72.

I henhold til artikel 13 i sidstnævnte forordning er producentorganisationer udelukkende »oprettet på producenternes initiativ«. Da afsætning af produktionen er et af formålene for en sådan organisation, kan det imidlertid være ønskeligt, at den har en forhandler som medlem. For så vidt angår de producentsammenslutninger, der både omhandles i forordning (EØF) nr. 1035/72 og forordning (EØF) nr. 516/77, er det tilstrækkeligt, at producenterne har kontrolmuligheder samt vetoret. Der findes således ingen forskrift om, at producentmedlemmerne altid skal have stemmeflertal.

Den tyske regering har anført, at artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77 fandt anvendelse på det i sagen omhandlede tidspunkt, og at den ikke indeholdt noget krav om formelig anerkendelse fra en officiel instans. Artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72 indeholder ganske vist ingen definition, men angiver dog visse retningslinjer for de mindstekrav, som må stilles til en producentsammenslutning i den i forordning (EØF) nr. 516/77 forudsatte betydning.

Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft har med henvisning til en telex fra Kommissionen af 14. januar 1983 bemærket, at ikke-producenter lovligt kan være medlemmer af en producentsammenslutning, forudsat at producenterne har den kontrollerende indflydelse i organisationen. Bedømmelsen af, om og i hvilket omfang producenterne i det enkelte tilfælde har en sådan kontrolbeføjelse, skal foretages på grundlag af de nationale selskabsretlige bestemmelser samt under hensyn til den enkelte organisations vedtægter og stiftelsesgrundlag. I henhold til stiftelsesoverenskomsten for Bargstedt af 27. maj 1980 træffes generalforsamlingsbeslutninger efter princippet om stemmeflertal. Producenterne måtte derfor have stemmeflertal for at sikre sig en afgørende indflydelse på ledelsen af Bargstedt. Rudolf Bargstedt havde på daværende tidspunkt 68 af de 103 stemmer og kunne derfor i sidste instans fastlægge organisationens forretningspolitik. I henhold til stiftelsesoverenskomsten finder princippet om enstemmighed kun anvendelse med hensyn til nogle få spørgsmål vedrørende Bargstedts videreførelse eller stiftelsesgrundlaget. Producenterne har ingen vetoret. Det rådgivende producentudvalg (Beirat) blev først nedsat efter det i sagen omhandlede tidsrum og er følgelig uden relevans for afgørelsen i hovedsagen.

Den græske regering har anført, at forordning (EØF) nr. 1035/72 fandt anvendelse for produktionsåret 1983. På grundlag af en gennemgang af indholdet af artikel 13 finder den græske regering, at Bargstedt ikke opfylder nogen af de i denne bestemmelse angivne betingelser.

Den græske regering har vedrørende forordning (EØF) nr. 1360/78 bemærket, at denne bekræfter princippet om, at producentsammenslutninger udelukkende består af landbrugsproducenter; i det omfang, hvori der er hjemmel til at anerkende sammenslutninger, der har ikke-producenter som medlemmer, er der tale om en undtagelse, som udtrykkeligt gælder for bestemte særtilfælde. Der er ikke grundlag for at anvende disse undtagelsesbestemmelser analogt for Forbundsrepublikken Tysklands område, da forordning (EØF) nr. 1360/78 ikke finder anvendelse dér.

Ifølge den græske regering ligger det i selve begrebet producentorganisation, at producenterne har stemmeflertal og dermed den afgørende indflydelse på organisationens beslutninger. Kun herved kan det sikres, at de grundlæggende betingelser for producentorganisationernes virksomhed vedvarende foreligger. Såfremt en ikke-producent har stemmemajoriteten, har producentmedlemmerne ikke de fornødne midler til at sikre, at organisationen drives rimeligt og effektivt. En vetoret kan ikke erstatte de rettigheder, der naturligt tilkommer flertallet, da et veto i det højste kan hindre hovedanpartshaveren i at træffe visse dispositioner.

Kommissionen har anført, at fortolkningsspørgsmålet skal bedømmes i lyset af alle de bestemmelser, der omhandler producentorganisationer. Kommissionen har først omtalt de fælles markedsorganisationer for frugt og grønsager og for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager såvel som forordning (EØF) nr. 1360/78, der vel ikke finder anvendelse i et tilfælde som det foreliggende, men alligevel indeholder »tværgående« bestemmelser vedrørende producentsammenslutninger.

Kommissionen har endvidere nævnt de tilsvarende regler i de andre markedsordninger, der har »branchespecifikke« bestemmelser om dette spørgsmål. Inden for humlemarkedet forstås ved »producentsammenslutning« en sammenslutning »bestående udelukkende eller, dersom den nationale lovgivning tillader det, hovedsageligt af humleproducenter, og som er oprettet på producenternes initiativ«, jfr. artikel 7 i forordning (EØF) nr. 1696/71 om den fælles markedsordning for humle, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1170/77 af 17. maj 1977 (EFT L 137, s. 7). Inden for sektorerne silkeorme, bomuld og fiskeri omfatter begrebet producentsammenslutning enhver sammenslutning af producenter, der er oprettet på producenternes eller avlernes initiativ.

Kommissionen har anført, at forordningerne vedrørende produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager ikke giver megen vejledning med hensyn til de mindstekrav, der gælder for producentforeninger. Sådanne foreninger er dog omfattet af bestemmelserne for frugt og grønsager, således også artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72; de nye bestemmelser, der har været gældende fra den 1. juni 1984, da forordning (EØF) nr. 3284/83 trådte i kraft, gjaldt ikke på det tidspunkt, som sagsforholdet her vedrører. Det er ved forordning (EØF) nr. 1035/72 væsentligt, at producentorganisationerne kan opfylde deres formål, hvad angår såvel produktionen (forbedring af produkternes kvalitet og tilpasning af den ud-

budte mængde til markedets krav) som afsætningen (ved at fremme koncentrationen af udbuddet og stille passende tekniske hjælpemidler til rådighed til emballering). I det sidstnævnte øjemed kan det være hensigtsmæssigt, at organisationen optager forretningskyndige medlemmer, som ikke nødvendigvis er producenter. Forordningsmotiverne er derfor ikke til hinder for, at ikke-producenter optages som medlemmer af producentorganisationerne.

Den førnævnte grundforordning om humle indeholder som den eneste en udtrykkelig bestemmelse om, at en producentsammenslutning, dersom den nationale lovgivning tillader det, »hovedsageligt« består af humleproducenter. Det må antages, at der hermed ikke er givet nogen ny bestemmelse, men at der blot er tale om en klargøring af den hidtidige praksis.

Det må på grundlag af de nævnte bestemmelser antages, at producenterne under alle omstændigheder skal bevare den afgørende indflydelse inden for organisationen. Dette krav anføres udtrykkeligt i artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1360/78. Det foreskrives heri, at når producentsammenslutninger omfatter ikke-producenter, skal det i sammenslutningernes vedtægter sikres, at producenterne bevarer kontrollen med sammenslutningerne samt med de beslutninger, som de træffer. Kommissionen foreslår samme regel bragt i anvendelse på producentorganisationer, der omhandles af andre forskrifter, for så vidt det ikke af særlige grunde formelt er fastsat, at ikke-producenter ikke må være medlemmer af producentorganisationer, som det er tilfældet ved oliven.

b) *Beskyttelse af den berettigede forventning (tredje spørgsmål)*

Stute har anført, at Bargstedt ikke kun blev anerkendt af Land Hamburg, men også af Bundesamt, idet denne myndighed må forudsættes at have givet anerkendelse, da den godkendte kontrakterne med Bargstedt om levering af kirsebær. Endvidere indholdt artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1035/72 på det omhandlede tidspunkt endnu ingen bestemmelse om anerkendelse, hvilket imidlertid var en betingelse for at anvende forordning (EØF) nr. 516/77. Da Land Hamburg anerkendte Bargstedt, skete det således med henblik på forordning (EØF) nr. 516/77.

Anerkendelsens eneste formål er at skabe retssikkerhed; navnlig opnår købere af frugt fra en anerkendt sammenslutning herved sikkerhed for, at betingelserne for at modtage støtte til forarbejdningen er opfyldt. Såfremt Land Hamburg findes at have begået en fejl ved anerkendelsen af Bargstedt, bør dette ikke skade firmaets kunder, der har købt selskabets produkter. De, der køber i god tro, må nemlig kunne henholde sig til anerkendelsen som givet af de offentlige myndigheder. Stute har i denne forbindelse anført, at beskyttelsen af den berettigede forventning er en af de almindelige retsgrundsætninger, der er anerkendt i Domstolens praksis. Princippet indebærer, at en indsigelse om, at de offentlige myndigheder har begået en fejl, ikke kan gøres gældende over for den, der er berettiget til fællesskabsstøtte, medmindre denne har givet myndighederne urigtige oplysninger.

Den tyske regering har anført, at Land Hamburg anerkendte Bargstedt i henhold til for-

ordning (EØF) nr. 1035/72 som producentorganisation i første produktionsled. Bundesamt er imidlertid enekompetent med hensyn til forvaltningen af forordning (EØF) nr. 516/77 vedrørende forarbejdede produkter. Efter Bundesamts opfattelse kan en godkendelse, der er givet i henhold til forordning (EØF) nr. 1035/72, ikke tillægges betydning ved anvendelsen af forordning (EØF) nr. 516/77, navnlig såfremt anerkendelsen er givet med urette.

Den græske regering har bemærket, at såfremt en producentorganisation anerkendes af en medlemsstat, men ikke i henhold til nogen bestemmelse i forordning (EØF) nr. 1035/72, kan dette ikke — som fastslået af Domstolen i dommen af 28. januar 1986 (Italien, sag 129/84, Sml. s. 309) — begrunde, at organisationen bliver omfattet af forordningen; en sammenslutning skal opfylde de krav, der stilles til en producentorganisation i henhold til den nævnte forordnings artikel 13, før den kan opnå økonomisk støtte i henhold til bestemmelserne herom. For så vidt angår spørgsmålet, om tredjemænds berettigede forventning beskyttes i den situation, hvor de har indgået kontrakter med en sådan organisation, har den græske regering anført, at kontrahenternes gode tro ikke på landbrugspolitikkens område i sig selv kan hjemle dem noget krav, såfremt de foranstaltninger, der ligger til grund for kravene, ikke er i overensstemmelse med opbygningen og ordlyden af de fællesskabsretlige regler herom.

Kommissionen har anført, at myndigheden ved anerkendelsen af Bargstedt, som skete før vedtagelsen af ændringsforordning (EØF) nr. 3284/83, herved anvendte national ret. Det følger imidlertid af de grundlæggende retssikkerhedshensyn, som Domstolen anerkendte ved dommen af 13. februar 1979 (Granaria, sag 101/78, Sml. s. 623), at en sådan anerkendelse står ved magt såvel i forhold til sammenslutningen som over for tredjemænd, og navnlig i forhold til køberne af sammenslutningens produkter, så længe anerkendelsen ikke er ophævet i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat herfor.

c) *Forslag til besvarelse*

Kommissionen foreslår, at de præjudicielle spørgsmål besvares som følger:

»a) De mindstekrav, som en anerkendt producentsammenslutning skal opfylde i henhold til artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77, er ikke til hinder for, at en ikke-producent er medlem af en sådan sammenslutning, såfremt sammenslutningen hovedsageligt består af producenter, og producenterne kontrollerer sammenslutningens oprettelse og bestående samt dens afsætningspolitik.

b) Såfremt en producentsammenslutning er blevet anerkendt af den kompetente myndighed som interventionsberettiget i henhold til forordning (EØF) nr. 1035/72, kan en eventuel manglende overholdelse af et af de mindstekrav, som en producentsammenslutning skal opfylde i henhold til artikel 3a i forordning (EØF) nr. 516/77, hverken gøres gældende over for sammenslutningen eller over for forarbejdningsvirksomheden, medmindre anerkendelsen er en nullitet, eller den er blevet ophævet efter den fremgangsmåde, der er fastsat herfor.«

T. Koopmans
Refererende dommer